

за това чудно съвпадение; ще споменемъ само, че събранитѣ останки на злочестий герой, сж закопани близо около мѣстото при убиванieto му — при „Кель-манъ.“

Тѣй съзнателно и геройски е довършилъ днитѣ си Загорски, като е останалъ и до послѣдний си часъ: твърдъ, гордъ и самолюбивъ за своето собствено достоинство. Не билъ той, и безъ особенни чувства къмъ отечеството и наченавшето се движение по съединението. Като истенски патриотъ, той, горещо е чувствувалъ въ душата си, народното движение, свидѣтель на което е послѣдното му писмо, което ний излагаме въ всичката му цѣлостъ, като съ това и завършваме неговата биография.

Ето какво е чувствувалъ и писалъ Загорски, на 12-й Септемврий 1885 год.

„Прѣмили ми родители!“

„Писмото Ви получихъ и съдържанието му разбрахъ. Благодарے Ви, най-покорно, за родителскитѣ грижи, гдѣто сте ми дали таквази отхрана. Гордѣйте се и се радвайте, че сте отгледали синъ, който се рѣши вече, да умрѣ на бойното поле, съ сабля въ рѣка, за милото си отечество и за съединението на Сѣверна и Южна България, въ една държава. Повторямъ Ви и покорно моля, да се радвате, ако ма сповети нѣкой нещастие на бойното поле; но още по-голѣма трѣба да Ви бѣде радостъта, като чуйте, че азъ съмъ умрѣлъ